

Megoldokk – Új hullámok podcast – Pécsi Bicibusz
A beszélgetést 2023. november 23-án vettem fel.

INTRO

Ez nem csak a gyerekeknél van így, hanem én magamat is úgy érzem, hogy frissebb vagyok reggel, hogyha biciklivel jövök iskolába, nekem magamnak is jó, hogy a napomat mozgással kezdem, mozgással fejezem be. Tényleg azt látom a gyerekeknél, hogy ez rendkívül jó indítása a napnak, hogy mozgással tudnak bejönni. Egyszerűen elképesztő dugók vannak itt a városban, különösen itt a belvárosban reggel, tehát tényleg élehetetlen az egész, és ez egy nagyon jó alternatív megoldás lenne, még egy olyan átmeneti megoldással is, hogy valahol a szülők a külvárosban leparkolnának az autójukkal, és onnan jönnének be.

Sziaztok! Üdvözlök mindenkit a Megoldokk podcast új műsorában, az Új hullámokban. Én Imre-Kandó Eszter vagyok, újságíró. A Megoldokk podcastot és a megoldokk.hu oldalt azért indítottam el, hogy legyen egy hely, ahol jó megoldások vannak a középpontba. Az Új hullámokban társadalmi problémákra mutatok be már működő megoldásokat. Az ismertetésükön túl főleg a működésükre helyezem a hangsúlyt, hogy ezzel másoknak, más közösségeknek is kézzelfoghatóvá tegyem a jó megoldásokat. Minden információ a műsorhoz készült blogbejegyzésben érhető el. A részletekért kattints a műsor leírásához!

Az első adásban a Pécsi Bicibusz szervezőivel beszélgetek. Pécssett péntek reggelenként gyerekek, szülők és kísérők közösen tekernek el az iskolába. A kezdeményezés egy éve startolt el, jelenleg már a város hat pontjáról indulnak útnak két keréken. Konvojban haladnak, és a végállomások között már öt iskola is szerepel. De mit takar a név, hogy bicibusz? A bicibusz egy spanyol ötlet meghonosítása, a bicikli spanyolul biciklit jelent. 2020-ban öt barcelonai család fogott össze, hogy ilyen módon együtt biztonságosan kísérőkkel menjenek a gyerekek biciklivel az iskolába. A kezdeményezésről készült videó bejárta a világot. Az elmúlt években a spanyol bicibusz mintájára Németországban, Ausztriában, Nagy Britanniában és az Egyesült Államokban is vannak sulis biciklijáratok. Nálunk is több helyen belevágtak már, például Kiskunfélegyházán, Verőcén és Zuglóban is ismert ez a kezdeményezés.

De most a pécsi szervezőket mutatom be, itt van velünk Simon Wintersman,

főszervező, Simon holland, de már negyedszázada a baranyai megyeszékhely aktív civil polgára, ismert biciklis. Helstáb Ákos, a Ciszterci Nevelési Központ vezetője, aki a kezdetek óta tagja a Pécsi Bicibusznak. A Ciszterci Nevelési Központ-hoz tartozik az egyik résztvevő iskola, a Szent Margit Általános Iskola is. Illetve Simon közreműködésével itt is köszönöm szépen a segítségedet, meghívtam a műsorba egy szülőt is, hogy erről az oldalról is megismerjük a Pécsi Bicibuszt. Kiss Letti, téged is üdvözöllek a műsorban.

Mielőtt elkezdjük a beszélgetést, még gyorsan elmondom, hogy ha további jó megoldások is érdekelnek, kíváncsi vagy a megoldásközpontú újságírásra, nézd meg a megoldokk.hu-t is, és iratkozz fel a hírlevelemre. Ugyanezen a csatornán van egy másik podcastom is, a Dokksztorik. Abban azt keresem, mi az az emberi hozzáállás, ami segít megoldani a nehéz helyzeteket. Mások mellett Kun Árpád íróval és Mártonffy Zsuzsa örökbefogadási szakértővel is beszélgettem már erről a témáról. Ha érdekesnek találsz a Megoldokkot, kövesd be ott, ahol épp hallgatsz, illetve a közösségi oldalakon is megtalálatsz. Köszönöm, hogy itt vagy, és most horgonyt fel!

Először Simonhoz fordulok, téged főszervezőt kérdeznék arról, hogy mesélj egy picit a kezdetekről, honnan jött az ötlet, és mikor?

SIMON WINTERMANS: Mivel én, ahogyan mondtad, aktív bicikliző vagyok, akkor követek, mi történik Európa-szerte, világszerte a bicikli területén, és akkor nem gondolom a sportra, a Tour de France-ra, hanem nekem a biciklizés az nem sport elsősorban, hanem transzport. És így tudtam a spanyol biciklibuszokról, és egy bő évvel ezelőtt, akkor 2022. szeptemberben egy kellemes meglepetés történt, hogy láttam, hogy az iskolánkban, ahol a kisfiam megy, ott van egy új igazgató, és az igazgató úr az véletlenül egy öreg haverom volt, az Helstáb Ákos, akit már ismerem kb. 20 éve, mert amikor a nagyobb lányaim mentek iskolába, egy másik pécsi iskolába, akkor Ákos ott volt tanár. És akkor most örömmel látom, hogy ő, most már nálunk ő itt van, mint igazgatóként. És volt egy megbeszélésünk az új igazgatóval, meg a szülőkkel, és akkor a végén maradtam kicsit, és mondtam, Ákos, van egy ötletem, mit szólnál, ha a mi iskolánk, a Szent Margit iskolánk kezdene Pécssett, mint első iskola biciklizni. Na és Ákos, mivel sporttanár is, akkor persze neki az rögtön tetszett. De azt majd ő elmeséli, hogyan tetszett neki, de mindenképpen földobtam az igazgató úrhoz az ötletet, és rá pontosan három hét, és máris az első konvojt kipróbáltunk Pécssett, egy ködös péntek reggelen mentünk már, összesen tizenöten jöttünk be az iskolába, és a következő héten voltunk kb. 35-en. Na, akkor Ákos, meg én, mi nagyon

optimisták lettünk, és mondtuk, hát még két hónap, és akkor már egész Pécs lesz a bicibuszok. Na, így mégse alakult ki.

És Ákos találkoztál ezzel az ötlettel, onnantól kezdve mi volt a feladatod, hogy ez tényleg meg is valósuljon, tehát igazgatói oldalról, hogy mi kellett ahhoz, hogy ez tényleg elinduljon ilyen rövid időn belül?

HELSTÁB ÁKOS: Igen, de ez a Simonnak köszönhető, mert ő hozta a lelkesedését, én ehhez becsatlakoztam, mert én is rendszeresen biciklivel járok iskolába, és nagyon jó ötletnek tartottam alapvetően, úgyhogy én lecsaptam erre a lehetőségre, ha lehet így mondani. Mert egy értekezlet után, ami a szülőknek volt, már nem is tudom, milyen témában, akkor Simon jött oda ezzel az ötlettel, és más szülők is csatlakoztak hozzá, úgyhogy mindnyájan egy kis csapatot tudtunk ebből szervezni, és akkor volt egy közös megbeszélésünk, hogy ezt, hogy tudnánk megvalósítani. Tulajdonképpen az a helyzet, hogy ehhez nagy dolgok nem kellenek, inkább a szándék, úgy gondolom. Természetesen kerékpár, hogy megvalósítsuk, és volt egy ilyen kiinduló lelkesedésünk, amit azért a Simon így vitt, és belevont bennünket, és ehhez tudtak a többiek csatlakozni. Hát azért úgy, hogy a Simonnak nagyon sok munkája van ebben. Én csak teret adtam az intézményben, hogy a Simon be tudjon jönni osztályokba, hirdetni, szülőknek meghirdetni ezt a lehetőséget. Levelezési listára küldtük ki a bicibusznak az ötletét, megvalósítását, az útvonalakat, és aztán így alakult szépen folyamatosan. Tényleg volt egy nagy ívű beindulás itt az elején, aztán nem sikerült ezt potenciálisan növelni, mint ahogy szeretttük volna, de attól függetlenül működik, megy és nagyon lelkesen csináljuk.

Szülői oldalról Letti, te rögtön találkoztál ezzel? Esetleg elmondod, hogy hány gyereked van, mennyi idősek, és hogy mi volt a szülők részéről, vagy akár csak a te részedről a fogadtatása ennek az ötletnek?

KISS LETTI: Mi nem mindjárt ennél az első etapnál csatlakoztunk, merthogy az én gyerekem egy másik iskolába jár. Egy iskolás is egy kis óvodás gyerekem van, a kis óvodás még nem teker velünk a biciklibuszban, mert nem biztos, hogy tudná tartani a tempót, de jön velünk, egészen kicsi volt még, akkor még nem volt óvodás, mikor elkezdünk jönni. Úgyhogy egy kicsit hozzám ez a hír ez később jutott el, hogy ez létezik, és akkor becsatlakozott a mi iskolánk is, ami a Pécsi Mátyás Király utcai Általános Iskola, ahol az iskolavezetés szintén nagyon lelkes volt, meg támogató, és hát olybá is tűnt ott akkor a kora tavasszal, hogy nagyon lelkes a mi iskolánk, és sokszor a legnagyobb létszámot a mi iskolánk képviselte. Aztán most egy kicsit ez így elült szerintem, ahogy a rossz idő a rossz

idő így beköszöntött, vagy a hűvösebb, vagy a hidegebb idő. Hát azt gondolom, hogy ez azért szokás kérdése. Tehát mi ezt megelőzően is kerékpárral közlekedtünk, ennek egy praktikus oka van, és ez az idő, tehát hogy kerékpárral sokkal gyorsabban eljutunk bárhová, és akkor így két kisgyerekekkel a logisztika meg az ügyintézés mellett ez egy nagyon praktikus közlekedési eszköz nekünk itt a belvárosban. De alá tudom írni azt, hogy nem tudom én, Kertváros legszéléről bejönni Pécsig, az nem biztos, hogy a szülőnek a legpraktikusabb, hogyha ő maga is kerékpárral van. Tehát ilyen szempontból egy jó kezdeményezés a bicibusz, mert a gyermeket elengedheti a kerékpárral, és akkor biztonságban tudja, és akkor a gyerek meg nagyon élvezi, hogy biciklivel mehet, meg hogy csapatosan mehet, azt is nagyon-nagyon élvezik a gyerekek. Vagy a zene szól, meg néznek az emberek, meg figyelnek bennünket, és ezt a gyerekek nagyon élvezik minden reggel.

Én pont ezt akartam kérdezni, hogy Simon, hogy eddig arról beszélgettünk, hogy biciklizni tök jó, és azt a gyerekek szeretik, és most lehet, hogy megfogalmaztad azt is, hogy a szülő is biztonságban tudhatja a gyermekét, hogy nem egyedül vág neki, nem feltétlenül kell ugye ő is hozzá itt. De mi van még emögött? Sokszor beszéltél arról, hogy Pécsen szinte egy ördögi kör a reggeli forgalom, hogy az emberek autóba ülnek, hogy eljussanak valahova, majd annyi autó lesz, hogy ezért se engedik el a gyereket, akár gyalog, akár biciklivel, ezért újabb autók lesznek az utakon, és mindenki a dugóban ül. Ez egyébként így mennyire szempont volt, hogy meggyőzd akár a szülőket vagy akár a tanárokat arról, hogy ez fontos, vagy mi volt a húzó gondolat?

SIMON: Ez sok oldal van a bicibusznak. Miért fontos a bicibusz, az több szempontból fontos. Az egyik az, hogy tényleg túl sok autó van a városban, és nem lehet már közlekedni autóval sem, de a túl sok autó miatt veszélyes közlekedni a városban, bringán, gyalogon, és így lassan egy élhetetlen várost csináljak tömegesen, szóval borzasztó. A bicibusz erre is szeretne választ adni, hogy a gyerekeket megtanítják, hogy van más módod is menni A-tól B-re a városban nem csak autóval, hanem biciklivel is. És ha ezt megtanulja, akkor később, ha ő felnőtt lesz, akkor jobban fogja átgondolni, mint a mostani felnőtt generáció talán, hogy most tényleg kell nekem autóval menni, vagy megyek a boltba vagy a klubba vagy a templomba vagy az iskolába. A másik az, hogy én úgy látom, hogy nagyon egy gyöngye generációt növesztjük föl azzal, hogy az mindig szülői taxival mindenhova viszünk. Ebből ilyen snowflakes lesz az egész felnövő generáció, és az is baj. Amikor mi mentünk Hollandiába a '70-es években minden nap az iskolába, ott a holland klímában, hát az öt napból kettőször esett az eső. Nem volt kérdés, mentünk akkor is, nem volt más, de

nem is gondoltunk, hogy ez nagy baj, persze jobb volt, ha sütött a nap, de megszoktuk. Szóval ez egy kulturális különbség.

A snowflakes fogalmát megmagyarázod? Mert szerintem nem mindenki ismeri.

SIMON: Snowflakes az, hogy a gyerek nem bírja nyáron a meleget, nem bírja a hideget télen, ha esik az eső, az a baj, és így tovább. Szóval, hogy semmilyen tűrőképessége valami nehézség ellen. És akkor ez baj, mert az a karakternek egy fontos része, hogy mindenféle nehézség ellen merek valamit csinálni, vagy tudok valamit csinálni, és nem rögtön adom föl, ha valami nem pont így, mint ahogy az szokott lenni. Ez egy ilyen kérdés.

Erről megkérdezném Ákost is, mert akkor te egy tanári meg igazgatói oldalról is tudsz erről beszélni, hogy például azokon a reggeleken, amikor biciklivel mennek be a gyerekek az iskolába, és ugye ezt is gyakran mesélik a bicibuszos kezdeményezők, szervezők, hogy a gyerekek egyszerűen frissebbek, ahogy beérkeznek a suliba, motiváltabbak, akár közösségibbek is, tehát jobban tudnak egymáshoz kapcsolódni. Meg tudsz osztani erről pár gondolatot, tapasztalatot?

ÁKOS: Ez nem csak a gyerekeknél van így, hanem én magamat is úgy érzem, hogy frissebb vagyok reggel, hogyha a biciklivel jövök iskolába, nekem magamnak is jó, hogy a napomat mozgással kezdem, mozgással fejezem be. Tényleg azt látom a gyerekeknél, hogy ez rendkívül jó indítása a napnak, hogy mozgással tudnak bejönni. Egyszerűen elképesztő dugók vannak itt a városban, különösen itt a belvárosban reggel, tehát tényleg élméletlen az egész, és ez egy nagyon jó alternatív megoldás lenne, még egy olyan átmeneti megoldással is, hogy valahol a szülők a külvárosban parkolnának az autójukkal, és onnan jönnének be. Van ilyen szülő is, aki ezt is egyébként bevállalta, és onnan jön be, és akkor hazafele megint fölpackolják. Nyilván ez egy plusz teher. Az a helyzet, hogy nemcsak az a nehézség egyébként, hogy az időjárás hideg van, meleg van, hanem az is, hogy korán van. Én szerintem erre föl kell egy kicsit készülni, a biciklit rendbe kell rakni, akkor reggel elő kell szedni, és ez is egyfajta nehézsége, és amikor egy család, nyilván főleg, ahol több gyerek van, elindul az iskolába, és próbálja összeszedni magát, hogy legyen tászái, legyen a sporttáska, meg a felszerelés, akkor lehet, hogy nem egyszerű még egy biciklit is így be. És arról nem is beszélve, hogy mekkora táskákkal jönnek a gyerekek sajnos az iskolába. Ez már egy ilyen, megint csak társadalmi problémákra mutat rá, hogy miért kell a gyerekeknek 10 kilós táskákkal közlekedni, holott ma már

egy pici készüléken elférne minden információ, amire szükségük van, de az már megint egész máshova vezet. De hogy vannak ilyen nehézségei is ennek a dolognak, viszont tényleg egy hihetetlen jó kezdeményezés, és amikor mi elbiciklizünk az autósorok mellett, akkor az emberben van egy ilyen kis öröm, hogy hát igen, nektek is ezt kéne csinálni, átszállni a biciklire és élni velünk. Ez a flashmob érzés, ami bennem van mindig, amikor ilyen csapatba jövünk. Szerintem ennek van egy olyan hangulata, amit egyébként nem lehet máshogy, csak az ember megtapasztal. Benne vagyunk, együtt jövünk. Különösen azért azt meg kell vallanom, amikor Simon velünk jön, annak van egy extra hangulata, ugye hozza azt a nagyon erős hangszóróját, tehát akkor ez már egy ilyen vidám felvonulás az különösen jó, és itt az iskola előtt is jó, én meg is szoktam várni őket, amikor nem együtt jövünk, és akkor jönnek be nagy zenélés közepette, tehát már látványra is jó látni. Ezért így reklámnak, figyelemfelhívásnak is jó.

SIMON: Meg az nagyon fontos, a gyerekeknek kell, hogy a bicibusz legyen mókás, legyen vicces, legyen menő, mert egyébként csak egymás mögött menni az autók között, nem annyira szuper, legyünk őszinték, mert bár valami most kezdenek építeni, de még mindig nagyon gyerekcipőben van Pécsen is a bicikli infrastruktúra, és még nem ez van, hogy egymás mellett tudnánk biciklizni, hogy tudjuk egymással beszélni útközben, mint ahogyan Hollandiában mindenhol lehet, mert úgy terveznek ott a bicikliutakat, hogy az ilyen széles, hogy két ember egymás mellett tud menni, legális is, és még így a harmadik tud előzni, ha szeretne. Szóval menő kezd menni a bicibusz, azért kell kitalálni mindenféle dolgokat. Például most keresek 35 ezer forintot valahonnan, hogy vegyem egy velociraptor jelmezt, mert egy velociraptor dinoszaurusz jönne velünk valamelyik útvonalon. Szerintem nagyon vicces ez a neve annak a dinoszaurusznak.

Lettit megkérdezném arról, amiről itt beszéltünk, hogy a szülők oldaláról is kell egy elköteleződés a projekt iránt, és hogy az, hogy heti egyszer van ez a bicibusz, az sok vagy kevés? Úgy értem a kevés, hogy kevés élmény, és közben meg rutinalanság, hogy minden pénteken mondjuk összeszervezzük ezt, vagy épp elég, mert ez is úgymond a szokástól eltérően több extra feladatot ró a szülőre. Te ezt, hogy látod, hogy ez mennyire múlik a szülők hozzáállásán is, és hogy mivel tudja segíteni ezt a projektet, hogy működjön?

LETTI: Hát hogyha magunkból indulok ki, akkor mi a hét többi napján is hasonlóan kerékpárral járunk, és azt látom, hogy a mi iskolánknak az aktív bicibuszos résztvevői ugyanígy vannak, hogy többnyire ők más napokon is biciklivel jönnek. Csak akkor nem együtt jövünk, hanem külön-külön, vagy

véletlenül, ha összetalálkozunk, akkor viszont nagyot mosolygunk, hogy na, akkor ma van egy ilyen mini bicibusz, vagy egy extra bicibusz, de hogy azok a szülők, akik csak a pénteki napon csatlakoznak be a gyerekeikkel, vagy csak a gyerekeik. Tehát, hogy rájuk azért biztos, hogy róla egy extra terhet, mert, hogy ott tényleg nincs meg ez a napi rutin. Tehát, hogy nekünk a kapuban van a bicikli, mi ráülünk, mi elindulunk vele, ahol meg el van téve a pincébe tárolva ide-oda, akkor onnan valóban elővenni. Ha egy kicsit elaludtunk, vagy kicsit csöpörög az eső, vagy egy csomó ilyen praktikus kérdés felmerül, akkor már lehet, hogy sokkal nehezebb kilépni a komfortzónából, és akkor már lehet, hogy jobb, ha beülünk az autóba, mert akkor úgy tűnik, hogy gyorsabb közben, meg lehet, hogy nem is, mert valóban ott ülünk a dugóban, és mégse gyorsabb. De legalább az esőben nem kellett biciklizni, tehát hogy azt gondolom, hogy itt ez a komfortzóna kérdés nagyon erősen megjelenik azokban az esetekben, ahol nem a mindennapi közlekedésnek a része a bicikli, vagy a kerékpáros.

SIMON: Tudod miért csak pénteken megyünk? Mert egyébként a hosszú távú célunk az, hogy minden nap legyen bicibusz. De a bicibusz gyöngé pontja az a délután, amikor vissza kell menni haza. És most nincs annyi kísérő áll rendelkezésemre, hogy tudjak összerakni, kettőkor délután megy egy biciklibusz minden hat oldalra, fél háromkor, hárman, és így tovább. Mert egyszer kezdünk reggelente, mindenki mit tudom én, háromnegyed nyolckor ott kell, hogy legyen a sulijában. De visszafelé az egyik gyerek kettőkor van, kész a másik ötkor, és így nagyon nehéz ezeket is vissza konvojokba fogni, és péntek azért a legjobb nap a hétből, mert péntek délután a legkevesebb szám gyerekeknek van még valami más sport vagy zene, vagy mit tudom én mi aktivitása. És akkor emiatt kicsit könnyebb a szülőknek is hazahozni a saját gyerekeiket a biciklivel együtt, mert ha egyszer odaérkezett a bicikli, péntek reggel a suliba, akkor valahogyan az haza is kell, hogy vigyenek. De ez, de látom, ez még nem az erős pont a bicibusznak, és remélem, hogy tudjuk megoldani például, ha lenne egy bicibusz app, amelyen mindenki tudna bejelenteni, hogy ma a kis Marika, vagy a kis Jánoska megy biciklis a suliba, onnan jövünk, és ő fél háromkor menne oda-vissza haza. És akkor így a kísérők is tudnának bejelenteni, hogy én ma, mit tudom én, háromkor kész vagyok a munkámat, tudnék negyed négykor az XY iskolából kelet felé vagy nyugat felé hazavinni a gyerekeket, akik szeretnének bicibusszal visszamenni. De ehhez kell az app, az nagyon sokba kerül, most próbáltunk megnyerni egy nagy pénzt, de úgy látom, hogy ez nem sikerült.

Ezek szerint a bicibuszt akkor csak önkéntes kísérők kísérik, tehát nincsen nálatok rendőri felvezetés vagy akár egyéb külső támogatás? Illetve ugyanitt kérdezem, hogy mit szól ehhez az önkormányzat és akár az autósok is?

Gondolom, valamikor kénytelenek vagytok az úttesten haladni nem, mert nincsen olyan bicikliút vagy járda, ami használható.

SIMON: Igen, én fogom válaszolni, mert én vagyok kapcsolatban a hatalommal. Szóval a rendőrséghez persze bejelentettünk. Kértem is kísérőket, de az nem lehet. Nincs elég rendőr, nincs elég motor, és a polgárőrségnek is van motor, az is nagyon jó lenne, de ott is volt valami, most nem emlékszem pontosan, hogy miért nem vagy ez az időpont nem jó. Mert például Barcelonában mennek a teljes út szélén, rendőrautó elöl és után, és mindenki vár. Na, azért nem is kell egyébként szerintem, de jó lenne, ha lenne egy példa, egy motor kísérő. Például vagyunk egy úton, egy piros lámpa előtt, kapunk zöldet, és a végén nem tudott az egész konvoj átmenni, akkor ott jó lenne, ha van egy rendőrmotor, aki gyorsan áthúzna mindenkit. Erre jó lenne ez a dolog, és ha lenne ilyen rendőr velünk, akkor valószínűleg több szülőnek is jobban tetszene az az egész dolog, hogy jobban biztonságban látják a gyerekeket. Közben mi persze mindig próbálunk betartani a KRESZ-t, szóval én még nem voltam, hála a Jóistennek, soha nem ilyen helyzetben a biciklis konvojokkal, hogy tényleg valami rossz, veszélyes helyzet alakult ki, az nem, szóval elég jól működik ez a dolog eddig. És a gyerekek is persze figyelmesek. Gyere, gyere gyorsan, akkor jobbat húzzák be, és így megtanulják biciklizést. És az nagyon-nagyon fontos, kinek, a szülőnek, aki most az egész nap, reggel, délután, este szülőtaxistát játszik. Egy konkrét példa az én kisfiam éppen 13 éves lett, ő már egész városban egyedül is megy biciklivel, mert nem kell nekünk mindenképpen érte jönni-menni, ha csak tudja, hogy hova megy, hova megy, hol van ez a városban, akkor mehet már egyedül, mert ő kisgyerek óta megszoktattam a bringázásra, meg a forgalomban lévő bringázásra.

Beszéljünk akkor még picit a biztonságról, nekem is van két gyerekem, és énnekem is ez lenne az első gondolatom, hogyha nincs felvezető, és a gyerekem egyébként nem rutinos biciklista, és tömeg van és a többi. Azt láttam, hogy sisakot minden gyerek visel nálatok. Van-e elvárás, de hogy egyéb dolog, akár az, hogy jó-e a fék biciklin vagy ilyesmi. Szóval, hogy ezeket mennyire veszitek szigorúan a résztvevőktől?

ÁKOS: Én fontosnak találom, és azért a többségen szokott lenni, mert a családok is úgy érzik magukat biztonságban, hogy a gyerekeiken van bukósisak. Egyébként úgy szoktuk csinálni, hogy elöl megy egy felnőtt, és leghátul is megy egy felnőtt, lehetőleg, ha több felnőtt van, akkor ide osztjuk a csapatban közben, hogy mindenkinek legyen biztonságérzete. Az sem egyszerű egyébként, és a Simon mindig szólni amiatt, hogy a tempót hogyan vegyük föl, mert tényleg

nem mindegy, hogy a kisgyerekek vannak, mondjuk lassabb tempóban tudnak, szétszakadozik a mezőny, és akkor már nem olyan jó az egész. Tehát a tempóra is azért ügyelni kell. Itt ebben a helyzetben, és tényleg egy kicsit néha, amikor nagyon sok autós van, akkor az emberben van egyfajta ilyen érzés, hogy hát tulajdonképpen értjük azokat a szülőket, akik féltik a gyerekeiket a biciklizéstől, mert hogy reggel azért nagyon nagy a forgalom, de hogy így együtt vagyunk, ennek van egy olyan speciális hatása, hogy ezt a tömeget azért jobban észreveszik az autósok is. Nyilván egyik-másik rossz néven veszi, hogy mi tartjuk mi itt fel a forgalmat, vagy mi ez a csapatos biciklizés, de hogy ennek ellenére jobban láthatóak vagyunk. Most még nyilván lehetne fokozni a láthatóságot. Alapvetően az sem rossz, hogy a Simon ezzel a nagy hangszóróval jön, de akkor már nem csak látható, hanem hallható is. És az ember akkor figyel rá, hogy mi ez a nagy zaj, mi történik itt. Ennek is megvan az előnye. Egyébként kaptunk ajándékba ilyen kis hangszórókat, ezeknek a teljesítménye még ha nagyobb tömegben vagyunk, akkor azért nem olyan erős, igazából ami hasonló kéne, amit a színpad használ, de olyan biciklije meg nem mindenkinek van.

Letti, te szülőként, hogy látod, hogy ez mennyire fontos része a történetnek?

LETTI: Szerintem az alapja a történetnek az, hogy biztonságos legyen. Tehát, hogy itt kezdődött el az egész, hogy valóban azért, főleg, ha az embernek már több gyereke van, több intézménybe kell őket vinni, hozni különórákra, ide-oda-amoda, akkor azért az egy nagyon komoly logisztika, hogy kísérgetni kell. És amikor már úgy elkezdi nagyobbacská lenni a gyermek, és saját maga kezdi igényelni, hogy hadd menjek egyedül, hadd menjek egyedül, és én például szülőként erre azért mondom a negyedikes gyerekemnél egyelőre nemet, mert nem érzem úgy, hogy ő biztonságban van. És nem azért, mert ő nem tud, merthogy ő nagyon-nagyon tud, és nagyon okos és nagyon felelősségteljes és körültekintő is, de amikor azt látom, hogy megyünk együtt kerékpárral, vagy akár gyalogosan, és az autós egy olyan utcában, ahol nincs külön járdaszegély, félig rájön a járdára, merthogy közben esetleg valahova máshova figyel, és akkor én félrehúzódom gyorsan a gyerekemet, tehát nem biztos, hogy a gyerek tud ilyen gyorsan reagálni. Viszont tudok csatlakozni Ákoshoz abba, hogy amikor így együtt van a konvoj, akkor az egy tömeg, tehát az láthatóvá válik, meg hát hallhatóvá is válik sokszor a hangszóró kapcsán, de hogy tényleg érződik a tapasztalat, hogyha csak magunk biciklizünk, így ketten-hárman, akkor nem előzékenyek az autósok, tehát akkor elénk vágnak, akkor nekünk kell megadni az elsőbbséget ott is, ahol esetleg nem kellene a KRESZ szabályai szerint elsőbbséget adnunk. Ugyanakkor, amikor már 15-20-an vagy 50-en biciklizünk együtt, akkor egész egyszerűen nincs is más választása az autósoknak, minthogy

megálljon, és akkor meg is áll, és valóban lehet, hogy van, akinek nem tetszik, de mondjuk az én tapasztalatom az nagyon kevés a negatív visszajelzésről. Tehát, hogy mosolyognak, rácsodálkoznak. Nagyon ritka az, amikor azt látom, hogy most ő nagyon mérgeskedik és nagyon elégedetlen, hogy várnia kell, mert mondjuk egy ötven fős kongója azért az egy-két percig beletelik, amíg ők elhaladnak. De hogy azt gondolom, hogy a biztonság az elsődleges szempont a busznak is, és a szülőknél meg teljesen alap, és hogy egyedül pontosan ezért nem mernénk elengedni őket. Biciklivel semmiképpen sem egy olyan városban, ahol nem igazán alakult ki a kerékpározásnak kultúrája. Még mindig.

Pont ezt akartam kérdezni, hogy egy éve fut ez a projekt, ami nagyon sok pozitív visszajelzést kapott, meg ugye máshol is már elindultak ilyen mozgalmak. Azon kívül, hogy egyéni emberek visszajeleznek pozitívan, akár csatlakoznak is ennek volt már följobb futó hatása? Úgy értem, akár az, hogy megindult mondjuk a bicikliutak fejlesztése, vagy valamilyen fajta táblák kihelyezése, most bármi, amire szükségetek lenne. Ez elvetette ezeket a magokat olyan helyeken, ahol el kell vetni ezeket. Ezt, hogy látjátok?

ÁKOS: Szerintem még egy kicsit kicsik vagyunk ehhez, úgy gondolom.

SIMON: Ákos, nem biztos. A következő, hogy a biciklizés még nem változtat itt a városban az, hogy most tömegesen kezdenek biciklizni. Ebben Ákos teljesen igazad van. Viszont nagyon fontos egy másik oldala a bicibusznak, hogy az önkormányzattal nagyon jó kapcsolat van, és az előbb nem volt. Én már évek óta a biciklizés előtt is már próbáltam mindenféle ötletet bedobni az önkormányzatnál, hogy mit kellene csinálni, hogy kevesebb autó legyen több bicikliző, és azt nem nagyon akarták észrevenni, nem vették komolyan. Most, hogy a bicibusz mintegy féle intézmény áll föl ebben a városban, itt Pécsen, akkor lám, most vagyunk beszélőpartner az önkormányzatom is. Például tegnapelőtt kaptam egy meghívást, hogy pont ma meghívtak engemet, mint bicibusz koordinátort valami polgármesteri sajtókonferenciára, ami lesz valahol a városban, ahol egy új darab bicikliút most megnyitják. Na, ez már jó, ezt ki fogom használni, mert a polgármestertől akkor ad mindig valamit a bicibusznak. Most például szeretnék tőled kérni egy óriási plakátfelületet a belvárosban, a régi gyönyörű ház itt lassan leomlik, a volt Bóbita Bábszínház, és a megoldás az, hogy most egy óriási, kb. 50 méter hosszú palánkot raktak ott a ház körül, hogy ne legyen valami kődarab valamelyik feje. Én azt most szeretnék kapni a bicibusz javára, hogy valamikor a bicibuszos gyerekekkel több iskolából tudnánk ezt a palánkot szépen bicikliző témákkal telepíteni, és akkor ez egy nagyon nagy biciklis reklám lenne, és az jó a gyerekeknek, fogják szeretni, hogy

hétvégén csináljuk ezt, nagy dolog lenne. A biciklis közösségnek jó lesz, hogy többen vagyunk több iskolákból, megismerjük egymást, ott lakóknak is jó, mert a mostani borzasztó palánk egy kicsit viccesebben, jobban fog kinézni, és a bicibusznak jó lesz, mert óriási reklámfelület lesz, ami ott valószínűleg több év volt, több év fog meg állni. Ilyen szempontból jobban tudok az önkormányzathoz menni, hogy most van ez a biciklis téma, még nem változtunk itt a biciklikultúrát, de a döntéshozókhoz már jobban.

ÁKOS: Olyan mértékben, hogy már anyagi támogatást is kaptunk, illetve mondjuk úgy, hogy folyamatban van, alapítványon keresztül tudnak csak támogatni a bicibusz felé, de hogy tényleg az önkormányzat már elindult azzal az útvonalon, hogy anyagilag támogatja ezt a mozgalmat, és ez már egy nagy lépés, ez itt van.

Egyébként mennyi a kiadásotok így nagyságrendileg, és honnan van bevételek, amennyiben van kiadásotok?

SIMON: Annyi kiadásunk van, ameddig van pénz a kasszában, és most éppen nulla forint van, mert volt egy 600 ezer forintos támogatásunk, az most eltűnt. Én tudnék naponta félmilliót is elkölteni a bicibusz számára, de nincs annyi pénz.

Mire megy el a pénz?

SIMON: Hát ilyen reklám dolgokra, mint például most kapunk ilyen, a kísérőknek ilyen nagyon menő új dzsekiket, bicibusz lógóval, meg a hátán lesz bicibusz kísérő, hogy az autósok is látják, hogy ó, ez valami hivatalos, meg a kísérőnek is kicsit menőbb lesz, nemcsak a gyerekeknek, hanem a kísérőknek is. Volt nekem egy tervem.

ÁKOS: Simon, volt kitűző is és matrica is.

SIMON: Persze, sok minden ilyen reklámanyag van, vagy most vettem ötven biciklizászlót, ami a gyerekek hamarosan kapják a biciklijükre, ami a gyerekeknek tetszeni fog, és közben az autósok is jobban fogják észrevenni a gyerekeket. Meg az egész konvoj itt még profibban fog kinézni, és ez a kis zászló akkor is lesz a biciklin, amikor nincs bicibusz nap, és akkor így több és több ember fogja látni ezt a bicibusz logót mindenhol a városban. Szóval ez fontos, hogy azt tartjuk élőben. De volt egy ötletem, amit Magyarországon nem annyira ismerik még, és többen is azt hitték, hogy nem jó ötlet. Ha lenne sok pénzem,

akkor én nagyon szívesen fizetnék minden gyereknek, minden kísérőknek is pénzt, ha bejön pénteken a biciklibusszal az iskolába. De nem a saját zsebébe raknám ezt a pénzt, hanem az iskola, az osztálykasszába. És akkor ez az osztály, aki sokat vett részt, az fog kapni az év végén. Hát, ha sok pénz van, elég jó kis összeget, hogy tudnák menni a színházba, vagy a termálvízbe, vagy mit tudom én, az állatkertbe, és akkor az osztályvezetőknek is végre fontos lenne, hogy a gyerekek érkezzenek biciklibuszra. De hát egyrészt nincs rá valós pénzem, másrészt elég nehéz az adminisztrálni, de ott is a még nem létező lenne talán egy megoldás.

Amúgy ti kapcsolatban vagytok, a Magyar Kerékpáros Klubbal? A magyar állam Bringázz a munkába projektjében szintén van egy bicibusz.

SIMON: Hát volt egy kapcsolatunk. Volt januárban Budapesten a Magyar Kerékpár Klubnak egy konferencia, és odajött kb. negyven ember az egész országból, és mi akkor éppen két hónap óta csináltuk Pécsen a bicibuszt, és akkor meséltünk róla, hogy akkor azt kérdezték, mi volt a múlt évben nektek a legjobb biciklis projektetek. És akkor mindenki mesélt, hogy mi egy ilyen bicibuszt, vagy egy biciklis oikniket csináltunk, vagy ilyen ügyi pályát csináltunk, meg mit tudom én. És akkor mi meséltünk, a pécsi bicibusz az működik, és akkor a végén az volt, hogy az összes tag ott szavazott az elmúlt évi elmondott tervekre vagy projektekre, és lám, a Pécsi Bicibusz kapott, mit tudom én, 80 százaléka a szavazatokról. Na és akkor a bringás klub is mondta, hogy fú, ezt nagyon jól csináltuk, és legyünk kapcsolatban, mondtam, tök jó. És akkor mentünk haza, és a következő hétfőn akkor beszéltem ott a Bringa Klub egyik emberével, és akkor mondták, hogyan tudjuk segíteni. Akkor mondtuk, hogy kell egy nagy zsák pénz. Hát mondták, az nincs. Hát mondom, akkor mivel tudtok segíteni? Hát mondták, biciklilámpával vagy valami. Kérdeztem, tudtok egy logót csinálni nekünk, mert kell egy logó. Mondták, hogy igen, tudjuk segíteni. Vártam két hónapot, még nem volt dolguk, pedig nekem már szükségem volt lógóra. És akkor mondták, hát az nem olyan gyorsan megy. Akkor mondtam, hogy jó, akkor egy hét alatt csináltuk a saját logónkat, és szerintem nagyon szép lett a mi logónk, akkor küldtem nekik, hogy tessék, itt a logónk, amíg nekik még mindig nincs logótok, akkor használjátok ingyen, és akkor mondták, hogy nem, nem, nem, nem. Miért csináltam magunknak? És akkor mit tudom én, egy hónap, vagy két hónap rá, akkor kész lett a bringás klub logója, és az olyan infantilis volt, mint az óvodásoknak. És akkor mondtam, hát ezt mi nem fogjuk használni, mert szerintem a miénk jobb és a mi tagunk is azt mondták, hogy miénk sokkal jobb, szóval mi most azt használjuk, és mivel nem tudnak igazán segíteni, akkor nem baj, nem haragszom, de akkor mi

teljesen önállóan csináljuk az ország legnagyobb bicibuszt. És az jól megy, ha csak van ember, aki segít itt Pécsen, és az inkább a problémánk, hogy nekem a létszám, azt lassan csökkenni kezd, és hogy ezt nekünk nagyon fontos, hogy növekszünk, de az még nem sikerült.

Szerintetek egy ilyen biciklibusznak a sikere az mennyiben múlik azon, hogy mennyire erős a szülő, vagy akár a városi közösség, és hogy nálatok azt gondolnám, hogyha már öt iskola részt vesz, sok szülő van, akkor vannak azért erősebb magok vagy közösségek, de ezek szerint ez kihívás még. Mit gondoltok erről, hogyan lehet ezt megugrani, vagy mi az akadálya annak, hogy az emberek aktívabbak legyenek. Itt is mindannyiótoktól kérdezem, akár Lettitől is, hogy te, hogy látod ezt?

LETTI: Hát én egyrészt látom azt, hogy van egy ilyen mintakövetés, és hogy tényleg a szülőkön dől el sok minden, merthogy a gyerekek, az egyik osztálytárs jön, és akkor a másik is jönni akar. Tehát, hogy ez így nem kérdés. Ugyanakkor, vagy ha valami miatt az egyik héten borul a bicibusz, mert nem tudom, mondjuk jön egy betegség, amit előre nem lát, akkor valószínűleg a következő héten nehezebb az újraindulás. Tehát, hogy akkor valahogy megint abból a bizonyos komfortzónából kellene kilépni, ami meg valahogy akkor így már elmarad. És ha már kétszer elmaradt, akkor már harmadikra is elmarad valahogy én ezt így ebben látom, és emiatt az az, hogy ugye hetente egyszer van ez a program, és ott is néha közbejön egy nem tudom, iskolai szünet, mondjuk most volt az őszi szünet, vagy egy ünnepnap, vagy bármi, ami miatt a péntek elmarad, és akkor valahogy úgy kiesnek az emberek a ritmusból. Tehát, hogy olyan hosszú az az egy hét, hogyha egy szülőszemmel nézem, amennyi eltelik két bicibusz között, miközben meg amúgy meg nagyon hamar el is telik, és a gyerekek meg nagyon várják. Tehát azok a gyerekek a mi iskolánkból, akik aktív biciklisek, meg biciklisek, meg bicibuszosok, ők mindig. Na, most már péntek van, de jó, akkor már bicibusszal megyünk az iskolába. Tehát, hogy a gyerekek részéről meg abszolút ott van egy állandósult lelkesedés.

ÁKOS: De azt is látom emellett, hogy elképesztően leterheltek a családok. Tehát különösen ott, ahol sok gyerek van. Most Simon is beszélt róla, most képzeljük el, ha egy család az egyik gyereket zeneiskolába, a másikat sportolni, a harmadikat nem tudom, akár versenyre, rengeteg programja van a gyerekeknek, különféle szakkörök. Különösen akkor, ha ez egy intézményen belül nem tud megvalósulni, akkor az teljesen szét tudja forgácsolni a családnak a délutánját. És ahogy Simon mondta, gyenge pont a délután, de pont ott a sokféle időpont miatt nincs elég ember már, aki hazakíséri a gyerekeket, tehát

ahhoz nekünk lényegesen nőni kéne létszámában. Tehát én azt látom, hogy a családok energiái nagyon szét vannak formálódva, mindenki mások felé sok elfoglaltsággal, hobbival elkötelezett, és azért kell nekünk éppen türelmesnek lenni, hogy azok, akik most nőnek bele kisgyerekekkel ebbe az egészbe, azoknak itt van ez a lehetőség, hogy ne máshova csatlakozzanak, hanem akkor jöhetnek ebbe a dologba, ami egyébként alapvetően nem kíván plusz időt, merthogy az iskolába be kell jönni, sőt, lassabban élve sokszor, aki kocsival jön. Így igazán a hazajutás, ami nehezebb. Ha lennének erre többen szigorúan kísérők, akkor az már megoldás lenne, ez lenne a cél tulajdonképpen. És hát az lenne a hosszú távú célja, hogy minden nap lehessen bicibuszozni tényleg biztonságos körülmények között. Én úgy gondolom, hogy azért még itt a jövőképünkhöz hozzátartozik, hogy ahogy a Simon mondja, hogy egy applikáció nagyon fontos lenne, mert a mai világ így működik sajnos, hogy applikációkon keresztül tudunk jól kommunikálni, és akkor tudnák látni, hogy mikor, melyik útvonal hogyan megy akármilyen irányba, és akkor lehet, hogy nem is kell olyan sokat várni, ha ott van ez a program, amiben ezt látnák. Sőt, az emberről még nem beszéltünk a színvonalat, de lehet, hogy egy külön. Ugye a Facebook-csoportunk nagyon jó, de egy külön honlap is lehet, hogy jó lenne erre a célra a kommunikáció szintjén folyhatna.

Most itt említetted azt, hogy belenőnek a gyerekek, és nekem az jutott még eszembe, hogy kinőnek-e ebből a gyerekek? Szóval, hogy ez hány éves korig érdekes a gyerekeknek?

SIMON: Nincs ilyen, hogy csak 6 évesnél idősebb kell lenni. Vagy tizennégyig lehet részt venni. Ilyen nincs. Ahogyan Letti mondta előbb, egyetlen dolog azt szabja meg, ki tud részt venni a biciklizésben, az a gyerek, aki tud követni a 12-15 kilométer/órás sebességet. Azt megtapasztaltuk, először nem is gondoltam erre, amikor kezdtünk egy évvel ezelőtt, de volt az egyik legelső, hogy a harmadik konvojunkkal egyszer, hogy volt egy kislány, aki nagyon pici biciklivel jött, nem volt még erős, és visszatartotta ez a szegény, aranyos leányka az egész konvojt. Emiatt kezdtünk késni, emiatt nem voltunk az időben egy bizonyos helyen, ahová vártak minket stb. Meg ha van ilyen túl lassú kisgyerek, az nagyobbak csinálja azt, hogy már nem fogják szeretni a bicibuszt, mert olyan csigatempóval megy. Szóval, ha nagyon sok ilyen kicsi gyerek lenne, akkor lehetne egy junior biciklibusz konvojt indítani, de hát ott még nem vagyunk.

Mi az, amit ti egyébként még így eredményként úgy érzitek, hogy elkönnyelitek?

ÁKOS: Én úgy gondolom, hogy mindenképpen ez a biciklis kultúrának a terjesztéséhez fontos, és ha valaki belekóstol ebbe, akkor azért ez úgy gondolom, hogy mindenképpen egy élmény a gyerekek számára, akárcsak ha csak egyszer vesz részt, úgy gondolom, hogy akkor szeretne újra részt venni benne, mert jó így együtt tekerni, még akkor is, ha vannak nehezítő körülmények ebben a rendszerben, de nyilván itt, amiről már eddig beszéltünk, tehát annyira sok tényező az, ami befolyásolja azt, tényleg a családok elfoglaltsága, az időjárás, a komfortunk, szóval ennek az egészségét, hogy itt nagyon lassan akar összeállni. De én úgy gondolom, hogy mégis van már egy mag, akik úgy kitartunk ebben, és lelkesek vagyunk, és amikor itt péntekenként összetalálkozunk az iskolánál, az egy nagy élmény, hogy rám jött a keleti, nyugati, déli, északi útvonal is, és együtt találkozunk, és van egyfajta ilyen közösség érzésünk, tényleg, hogy van egy ilyen bicibuszosos közösségünk már, akik tudjuk, hogy együtt vagyunk ebben. Ez egy jó érzés.

LETTI: Az jutott eszembe, hogy mi vagyunk a biciklibuszosok, hogy másik oldalról is megmaradjon, amikor pénteken mi begurulunk a bicibusszal az iskola elé, akkor az egyébként nem biciklivel érkezők szokták mondani, hogy halljuk így félfüllel, hogy na, megjött a bicibusz, na, itt vannak a bicibuszosok, tehát hogy mások is tudnak rólunk, és hogy ebben néha mintha lenne valami vágyakozás, hogy na, klassz lenne-e oda tartozni, és valahogy meg is keresnek, hogy akkor hogyan, meg miként, és akkor lehet, hogy egy-egy új csatlakozóval bővíteni tud a csoport ilyenkor.

SIMON: Szerintem a legfontosabbat, amit eddig értünk el, az maga, hogy a bicibusz, az nem csak Pécsre, de az egész országban már egy hírnevét kapott, és az valami, amit nem így gondoltam volna. Viszont, ami még nem sikerült, az, hogy tényleg nagyon, nagyon sok családot behozni aktívan. És nagyon nehéz fenntartani az útvonalakat, mert minden útvonalnak kell, hogy legyen minimum egy ember, de inkább legyen három családból ember, aki így tud minden péntek reggel, onnan a legmesszebb pontról, az induló pontról tuti fix, ott lenni, mint kísérőké. És nekem többször nehezebb pillanataim vannak csütörtök este, amikor az északi, a déli, azt mindenhol szólnak az utolsó pillanatban, hogy ó, bocs, Simon, nem tudok, mert holnap Pesten vagyok, vagy beteg vagyok, szóval az nagyon nehéz. Értem, értem mindent, hogy ha beteg vagy, beteg vagy, az így van, de közben, hogy szervezni mindent, mindig jól, akkor nagyon nehéz, ha nem áll rendelkezésre elég kísérő, elég ember, aki mondja, igen, segítek, mert fontosnak tartom, hogy a gyermekem legyen, megtanuljam biciklizni a városban. Fontosnak tartom, hogy ezt a borzasztó dugóproblémát így próbáljuk

kezelni, fontosnak tartom, hogy jobb levegő legyen, és így tovább, és így tovább. Én tudom, hogy mindenkinek nehezebb. Tudom, hogy a bicibusz kér mindenkitől plusz munkát. De nagyon fontos, hogy most lássunk be mindenki, hogy eddig csak szívtuk ezt a sok dugót, és nem tudtunk mit csinálni, mert ez volt. Meg kell szerezni, ez van. Most viszont van egy alternatíva, ami hosszú távon tud javítani ezen az óriási problémákon, akkor most kell beleszállni, most kell segíteni, most kell több munkát csinálni, mert ha nem, akkor kivérzik a bicibusz, és akkor nem tudom, hogy egy év múlva még tudjuk erről beszélni.

Így a végére egy kérdés mindannyiótoktól, hogy egy év múlva mit gondoltok, hogy hány gyerek megy átlagosan péntekenként pici busszal suliba?

ÁKOS: Én bízom benne, hogy azért szép lassan növekedni fog ez a létszám. Sajnos most, ahogy megyünk bele a télbe, például ugye elfogynak a gyerekek. Nekünk is kicsit. Nekünk is kényelmesebb sokszor autóval, mint biciklivel, de hogy én úgy gondolom, már tavaszra, újra lendületbe kerülhetünk. Tavaly is persze nagyon bizakodóak voltunk, mi is nem volt akkora újrarendeződés tavasszal, mint szeretttük volna, de ki kell tartani. Én most azt mondanám, hogyha én a keleti útvonalról jövök, hogyha húsz főig fölme gyünk jövőre, akkor nem kell nagyon tudnék örülni.

Most hányan vagytok?

ÁKOS: Hát általában ilyen öt és tíz között, és az még nem sok, igen.

Letti?

LETTI: Hát igen, jó időben tavasszal azért a keletin jöttünk már 50-en, 60-an is, tehát hogy azért az nagyon látszik, hogy milyen az idő, de én azért azt gondolom, hogy növekedni fog, meg azt is gondolom, hogy mondjuk a tavalyi volt az első tele a bicibusznak, de akkor még sokkal kevesebb tagintézmény vett benne részt. Tehát, hogy azóta nőtt a résztvevő iskolák száma, és hogy most itt a lehetőség, hogy megmutassuk ezen a télen, hogy hát igen, attól, hogy egy kicsit hidegebb van, attól még lehet biciklire ülni, mert senkinek nem lesz tőle semmi baja, hanem még pont, hogy frissebbek, egészségesebbek leszünk mindannyian, és ez egy klassz dolog. Tehát, hogy ez egy jó minta lehet, és akkor látjuk majd jövőre, hogy vajon sikerült-e egy jó mintát adnunk, mondjuk nekünk kitartó magnak, hogy igen, télen is lehet kerékpárral iskolába menni, vagy bárhová közlekedni. Tavasszal meg biztos, hogy lesz egy fellendülés, és hogy egy kicsit egy ilyen felnövekvő rendszerben vagy felmenő rendszerben én abban

bízom, hogy nőni fog ez a szám is, hogy ahogy jönnek be az újabb és újabb kis elsősök az iskolákba, úgy egyre többen fognak érdeklődni a biciklibusz iránt.

SIMON: Hát én mindent tudok elképzelni. Azt jól elképzelni, hogy egy év múlva föladtunk, próbáltunk, nem sikerült, de azt is tudom elképzelni, főleg, ha például több pénz áll rendelkezésre, meg több segítség áll rendelkezésre, hogy tízszer nagyobb legyünk, amiért nem. De rengeteg munka, hát én most gyakorlatilag berakom hetente 30-40 óra ingyen munkát ebben az egész projektben.

Meddig tudom én azt csinálni? Meddig van erre kedvem, amikor látom, hogy csökken a létszám, annak ellenére, hogy az összes szabadidőmet bedobom ebben a projektben. Szóval nem könnyű, mert megyünk valami társadalmi fővonal ellen, és próbáljuk ezt változtatni a fejére rakni, hogy jobb legyen, nagyon nehéz. Talán, ha a benzin 2500 Ft/liter, akkor óriási bicibuszok lesznek, de sajnos még csak 700 forint.

És hogyha nem csak ingyen laptopot, hanem ingyen biciklit is osztogatnak, akkor is jól járhatnak a gyerekek.

SIMON: Ezen is gondolkodunk, hogy bekérjünk mindenkitől a kinőtt bicikli bicikliket, hogy adjanak át a biciklibusznak, és akkor azok a családok, akiknek nincs biciklijük, akkor kaphatnak egy ingyen használt biciklit ezzel a feltétellel, hogy akkor tényleg minden pénteken jöjjenek be a bicibuszra. De az meg egy ilyen kérdés, nem tudok mindent csinálni ezen az időben, ami van, de a terv az van, de például akkor még a hely kell nekem, akkor egy garázs, hova rakhatjam ezeket a beérkezett bicikliket. Szóval nagyon bonyolult, de közben egy gyönyörű projekt, és mindig azt tart engem életben, ha a péntek reggel látom ezeket a gyerekeket, bejönni a bicibuszra. Szól a zene, hülyéskedjünk velük. Mondjuk, hogy büszke vagyok rád, meg nagyon jól tudsz tekerni, és akkor olyan vigyorognak, hogy na ne! Hát ez az, ami életben tart minket, a kísérők, meg a gyerekek is azt szeretik csinálni. Szóval hajrá pécsi szülők, hajrá pécsi iskolák, gyertek velünk és megcsináljuk.

Nagyon szépen köszönöm, ez egy tökéletes zárszó, azt hiszem. És akkor most elbúcsúzom tőletek, itt a műsorban. Köszönöm, Simon Wintersman és Heistáb Ákos és Kiss Letti, hogy itt voltatok, sok sikert kívánok nektek és majd még folytatjuk műsoron kívül. Köszönöm.

- Köszönjük, hogy itt voltál.

- Köszönjük.

- Sziasztok.

Ez volt a Megoldokk podcast Új hullámok műsorának első adása, amelyben a Pécsi Pici busz szervezőivel beszélgettem. Köszönöm, hogy meghallgattad a műsort. Ha tetszett, nézd meg a weboldalamat, a Megoldokkot is, www.megoldokk.hu, két k-val, ahol egy külön blogbejegyzésben részletesen írok a biciklis kezdeményezésről, csatolok linkeket, illetve a műsor teljes leíratát is itt találsz. Ha a jövőben is velem tartál, iratkozz fel a hírlevelemre, és ha mindig minden teljes terjedelmében szeretnél olvasni, akkor elő is tudsz fizetni. A Megoldokk fent vannak a közösségi oldalakon is. Kövesd be ott is! Véleményedet, ötletedet, jó megoldásodat a hello@megoldokk.hu címre várom. Lehetőséged van egyszeri támogatásra is, a részletekért lépj a műsor leírásához a podcastlejátszódon vagy a honlapra. Emellett döntesz, ezt is nagyon köszönöm. Hamarosan újabb résszel jelentkezem, addig is jó szerep, Imre Kandó Eszter voltam, sziasztok!